

Spøkelseshuset

Jente
N

En kald høstkveld for noen uker siden gikk jeg fra bussholdplassen. Det var kaldt og jeg var redd for at jeg skulle fryse ihjel. Det var helt svart ute. Gatelyktene var som stjerner som holdt på å dø ut over meg. Jeg var redd, jeg var en skikkelig pingle.

✱

- Mamma, jeg skulle hørt på deg, jeg skulle ha tatt på meg fleecen. Så jeg til meg selv. Plutselig slukket alle gate-lyktene. Det var ingen andre i gater. Jeg var alene, som i en øde ørken.

- Du kommer hjem Vera, bare slapp av, hvisket jeg. Det tok en god stund før jeg endelig kom til et kryss, men hvor skulle jeg egentlig gå?

✱

- Høyre eller venstre, høyre eller venstre. Det var det eneste som surret opp i hodet mitt.

- Jeg tar høyre, sa jeg bestemt. Etter en stund kom jeg fram til et hus. Et brunt, gammelt og falleferdig hus. Huset lå langt inne i skogen. Jeg skjønte ikke hvordan jeg hadde kommet dit, men nå var jeg vertfall her.

Vinduene var knust og døra sto på vidt gap.

ute

- Du tør å gå inn, du er vel ikke så pysete?

Jeg tok sats og begynte å løpe mot huset. Det var ca. 100 meter bort til døra. Det var vanskelig å løpe når jeg var is kald. Trappen nærmet seg. Jeg snuset inn døra og bremsset farten. Det var kaldt og det luktet fuktig. Her kan det ikke ha bodde noen på kjempe lenge. Jeg snudde meg rundt for å se litt i huset, og der litt lenger inne så jeg en skikkelse.

* - VÆÆÆÆ! skrek jeg. Skikkelsen nærmet seg. - Hvem er du? spurte skikkelsen med en grusom stemme.

- Jeg heter Verra, svarte jeg veldig lavt.

- Hva gjør du i mitt hus? spurte skikkelsen. Den hadde kommet nærmere meg nå. Jeg så mer og mer av den. Plutselig sto den der.

* - ET SPØKELSE! skrek jeg av redsel. Jeg løp ut av huset og inn i hagen. Der sto det en flokk med spøkelser. De var hvite som snø og det grøsset i meg når de sa: -

-Verraaa, du heter Verraaa.

- Hva vil dere med meg? spurte jeg rett skremt. Jeg ble likblek i fjeset.

- Nei, det skal du snart få vite! Svar det ene spøkelse.